Kohtulahendite kogumik

KOHTUJURISTI ETTEPANEK
VERICA TRSTENJAK
esitatud 17. novembril 2011 [1]

Kohtuasi C-504/09 P

Euroopa Komisjon,
Suurbritannia ja Põhja-Iiri Ühendkuningriik
versus

Poola Vabariik

Apellatsioonkaebus — Keskkond — Õhusaaste — Direktiiv 2003/87/EÜ — Kasvuhoonegaaside saastekvootidega kauplemise süsteem — Poola Vabariigi riiklik saastekvootide jaotuskava ajavahemiku 2008–2012 kohta — Liikmesriikide ja komisjoni pädevus — Direktiivi 2003/87 artikli 9 lõiked 1 ja 3 ning artikli 11 lõige 2

I. Sissejuhatus

1. Kõnesolevad apellatsioonkaebused käsitlevad süsteemi, mis loodi Euroopa Parlamendi ja nõukogu 13. oktoobri 2003. aasta direktiiviga 2003/87/EÜ, millega luuakse ühenduses kasvuhoonegaaside saastekvootidega kauplemise süsteem ja muudetakse nõukogu direktiivi 96/61/EÜ (ELT L 275, lk 32; ELT eriväljaanne 15/07, lk 631), muudetud Euroopa Parlamendi ja nõukogu 27. oktoobri 2004. aasta direktiiviga 2004/101/EÜ (ELT L 338, lk 18) (edaspidi „direktiiv").

2. Euroopa Komisjon ja Suurbritannia ja Põhja-Iiri Ühendkuningriik paluvad oma apellatsioonkaebustes tühistada tervikuna Euroopa Ühenduste Esimese Astme Kohtu 23. septembri 2009. aasta otsuse kohtuasjas T-183/07: Poola *vs*. komisjon (EKL 2009, lk II-3395; edaspidi „vaidlustatud kohtuotsus"), millega see kohus tühistas komisjoni 26. märtsi 2007. aasta otsuse K(2007) 1295 (lõplik) riikliku kasvuhoonegaaside jaotuskava (edaspidi „jaotuskava") kohta, mille Poola Vabariik on esitanud ajavahemiku 2008–2012 kohta kooskõlas direktiiviga 2003/87 (edaspidi „vaidlusalune otsus").

II. Õiguslik raamistik

3. Direktiivi artikkel 9 sätestab:

„1. Iga [direktiivi] artikli 11 lõigetes 1 ja 2 nimetatud ajavahemiku kohta töötab iga liikmesriik välja siseriikliku kava, milles esitatakse nende kvootide üldkogus, mida kavatsetakse kõnealuseks ajavahemikuks eraldada, ja kuidas neid eraldada. Kava peab põhinema objektiivsetel ja läbipaistvatel kriteeriumidel, sealhulgas [direktiivi] III lisas loetletud kriteeriumidel, võttes nõuetekohaselt arvesse üldsuse märkusi. Ilma et see piiraks asutamislepingu kohaldamist, töötab komisjon hiljemalt 31. detsembriks 2003 välja juhised [direktiivi] III lisas loetletud kriteeriumide rakendamiseks.

1 — Algkeel: sloveenia; menetluskeel: poola.

Artikli 11 lõikes 1 nimetatud ajavahemikku käsitlev kava avaldatakse ja sellest teatatakse komisjonile ja teistele liikmesriikidele hiljemalt 31. märtsil 2004. Järgnevate ajavahemike puhul avaldatakse kava ja sellest teatatakse komisjonile ja teistele liikmesriikidele vähemalt 18 kuud enne asjaomase ajavahemiku algust.

2. Siseriiklike saastekvootide eraldamise kavad vaadatakse läbi [direktiivi] artikli 23 lõikes 1 nimetatud komitees.

3. Komisjon võib kolme kuu jooksul pärast seda, kui liikmesriik on siseriikliku saastekvootide eraldamise kava lõike 1 kohaselt esitanud, kava või selle mõne aspekti tagasi lükata põhjusel, et see ei vasta [direktiivi] III lisas loetletud kriteeriumidele või artiklile 10. Liikmesriik teeb artikli 11 lõikele 1 või 2 vastava otsuse üksnes juhul, kui komisjon kavandatavad muudatused heaks kiidab. Komisjon peab tagasilükkamise otsust põhjendama."

4. Direktiivi artikli 11 lõige 2 sätestab:

„1. jaanuaril 2008 algava viieaastase ajavahemiku ja iga järgneva viieaastase ajavahemiku puhul otsustab iga liikmesriik selleks ajavahemikuks eraldatavate saastekvootide üldkoguse ja algatab menetluse nende kvootide eraldamiseks iga käitise käitajale. See otsus tehakse vähemalt 12 kuud enne asjaomase ajavahemiku algust ning see põhineb liikmesriigi artikli 9 kohaselt väljatöötatud siseriiklikul saastekvootide eraldamise kaval ja on kooskõlas artikliga 10, võttes nõuetekohaselt arvesse üldsuse märkusi."

5. Direktiivi III lisa loetleb 12 jaotuskavale kohaldatavat kriteeriumi. Nimetatud lisa punktides 1–3 ja 12 kehtestatud kriteeriumid sätestavad vastavalt järgmist:

„1. Asjaomaseks ajavahemikuks eraldatavate saastekvootide üldkogus peab vastama liikmesriigi kohustusele piirata oma heitkoguseid vastavalt otsusele 2002/358/EÜ ja Kyoto protokollile, võttes arvesse ühelt poolt üldiste heitkoguste osa, mida need kvoodid esindavad võrreldes käesolevas direktiivis käsitlemata allikatest pärinevate heitkogustega, ja teiselt poolt iga riigi energiapoliitikat, samuti peavad need olema kooskõlas riikide kliimamuutuste programmidega. Eraldatavate saastekvootide üldkogus ei või olla suurem, kui on tõenäoliselt vaja käesoleva lisa kriteeriumide rangeks kohaldamiseks. Enne aastat 2008 peab kõnealune kogus olema kooskõlas meetmetega, mille kaudu iga liikmesriik püüab saavutada või ületada otsusele 2002/358/EÜ ja Kyoto protokollile vastavat eesmärki.

2. Eraldatavate saastekvootide üldkogus peab olema kooskõlas otsuse 93/389/EMÜ kohaselt antava hinnanguga, mis käsitleb liikmesriikide tegelikke ja kavandatavaid edusamme ühenduse kohustuste täitmisel.

3. Eraldatavate kvootide kogused peavad olema kooskõlas käesolevas süsteemis käsitletud tegevusalade potentsiaaliga, sealhulgas tehnoloogilise potentsiaaliga, heitkoguseid vähendada. Liikmesriigid võivad kvootide jaotuse aluseks võtta igast tegevusalast tulenevad kasvuhoonegaaside keskmised heitkogused toote kohta ja igal tegevusalal saavutatavad edusammud.

[…]

12. Kavas täpsustatakse [tõendatud heitkoguste vähendamise ühikute] ja [heitkoguste vähendamise ühikute] maksimumkogus, mida käitajad võivad ühenduse süsteemis kasutada, igale käitisele eraldatud saastekvootide protsendimäärana. Kõnealune protsendimäär on kooskõlas liikmesriigi Kyoto protokolli ja ÜRO kliimamuutuste raamkonventsiooni või Kyoto protokolli põhjal vastu võetud otsuste kohaste täiendavate kohustustega."

6. Mis puudutab muid käesolevas asjas olulisi sätteid, siis on need ära toodud vaidlustatud kohtuotsuses esitatud õigusliku raamistiku kirjelduses.

III. Vaidluse taust ja vaidlusalune otsus

7. Enne vaidlusaluse otsuse vastuvõtmist toimunud asjaolud ja selle otsuse resolutsioon on esitatud vaidlustatud kohtuotsuse punktides 9–15.

IV. Menetlus Esimese Astme Kohtus ja vaidlustatud kohtuotsus

8. Poola Vabariik vaidlustas vaidlusaluse otsuse Esimese Astme Kohtus. Esimese Astme Kohtus toimunud menetlust on kajastatud vaidlustatud kohtuotsuse punktides 16–24.

9. Esimese Astme Kohus tühistas vaidlustatud kohtuotsusega vaidlusaluse otsuse tervikuna.

10. Esmalt tõdes Esimese Astme Kohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 70–134, et komisjon ületas talle direktiivi artikli 9 lõikest 3 tulenevat kontrollipädevust. Esiteks heitis ta komisjonile ette seda, et viimane ei piirdunud Poola Vabariigi jaotuskava kooskõla kontrolliga, vaid asendas Poola Vabariigi kasutatud andmed oma hindamismeetodi alusel saadud omaenda andmetega. Teiseks heidab kohus komisjonile ette, et viimane kinnitas vaidlusaluses otsuses ise eraldatavate saastekvootide üldkoguse ülempiiri.

11. Seejärel otsustas Esimese Astme Kohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 135–154, et komisjon rikkus põhjendamiskohustust, jättes Poola Vabariigi kasutatud andmed kõrvale, selgitamata, mis osas ei ole need direktiivi III lisa kriteeriumidega kooskõlas.

12. Lõpuks tõdes Esimese Astme Kohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 155–163, et need õigusnormi rikkumised toovad kaasa mitte üksnes vaidlusaluse otsuse artikli 1 lõike 1, artikli 2 lõike 1 ja artikli 3 lõike 1 tühistamise, vaid terve otsuse tühistamise, sest need sätted ei ole selle otsuse muudest sätetest eraldatavad.

V. Menetlus Euroopa Kohtus

13. Komisjon esitas vaidlustatud kohtuotsuse peale apellatsioonkaebuse, milles ta palub Euroopa Kohtul:

— tühistada vaidlustatud kohtuotsus tervikuna;

— mõista kohtukulud välja Poola Vabariigilt.

14. Poola Vabariik palub vastuses komisjoni apellatsioonkaebusele Euroopa Kohtul:

— jätta apellatsioonkaebus Euroopa Kohtu kodukorra artikli 116 lõike 1 esimese taande alusel täielikult läbi vaatamata;

— kui Euroopa Kohus ei jäta apellatsioonkaebust täielikult läbi vaatamata, võtta asja läbivaatamisel ja otsuse langetamisel aluseks kõik esimeses kohtuastmes esitatud nõuded ja eelkõige langetada otsus tühistamishagi esimese nõude kohta, kooskõlas Euroopa Kohtu kodukorra artikli 116 lõike 1 teise taandega;

— kui Euroopa Kohus ei jäta apellatsioonkaebust täielikult läbi vaatamata ega langeta otsust eelmises taandes esitatud nõuete kohta, siis langetada otsus esimeses kohtuastmes kolmanda kuni üheksanda väite raames esitatud nõuete kohta, pärast seda kui Euroopa Kohus või Üldkohus – nii nagu Euroopa Kohus paremaks peab – on asja läbi vaadanud;

— mõista kohtukulud välja komisjonilt.

15. Suurbritannia ja Põhja-Iiri Ühendkuningriik palub vastuses komisjoni apellatsioonkaebusele Euroopa Kohtul:

— rahuldada komisjoni apellatsioonkaebus ja tühistada vaidlustatud kohtuotsus, v.a esimese väite osas.

16. 28. juuni 2010. aasta määrusega lubati Tšehhi Vabariigil ja Rumeenial astuda menetlusse Poola Vabariigi nõuete toetuseks ja Taani Kuningriigil lubati astuda menetlusse komisjoni nõuete toetuseks.

17. 29. septembril 2011 toimus kohtuistung, mille käigus Taani, Poola ja Tšehhi Vabariigi valitsuse ning komisjoni esindajad täpsustasid nende seisukohti ja vastasid küsimustele.

VI. Komisjoni põhjendatud huvi

18. Komisjon võttis 11. detsembril 2009 ehk pärast vaidlusaluse otsuse tühistamist ja pärast seda, kui ta oli esitanud vaidlustatud kohtuotsuse peale apellatsioonkaebuse, direktiivi artikli 9 lõike 3 alusel vastu uue otsuse. Uue otsusega lükkas ta Poola Vabariigi jaotuskava tagasi ja kinnitas, et see ei ole direktiivi III lisas loetletud kriteeriumidega kooskõlas, näitamata ise ära eraldatavate kvootide üldkoguse ülempiiri. Poola Vabariik ei vaidlustanud uut otsust ja teatas 8. aprillil 2010 uuest jaotuskavast, milles ta pakkus eraldatavate saastekvootide üldkogusena välja 208,5 miljonit tonni CO_2-te. 19. aprilli 2010. aasta otsuses komisjon selle jaotuskava osas tingimusi ei esitanud.

19. Neid asjaolusid arvestades tuleb analüüsida komisjoni põhjendatud huvi. Nimelt võib Euroopa Kohus omal algatusel tuvastada, et ühel pooltest puudub põhjendatud huvi apellatsioonimenetluse jätkamiseks, sest on ilmnenud Üldkohtu otsusest hilisem asjaolu, mis võtab sellelt otsuselt apellanti kahjustava mõju, ja tunnistada sellest tulenevalt apellatsioonkaebus vastuvõetamatuks või esemetuks. Apellandi põhjendatud huvi eelduseks on, et apellatsioonkaebuse lõpptulemusena võib selle esitajale tekkida mingi kasu.[2]

20. Kõnesoleval juhul ei võtnud uue otsuse vastuvõtmine komisjonilt täielikult huvi apellatsioonimenetluse jätkamise vastu. Vaidlustatud kohtuotsuse võimalik tühistamine küll ei taaskehtestaks vaidlusalust otsust, mis on vahepeal asendatud uue otsusega. Komisjoni huvides on aga siiski jätkuvalt Euroopa Kohtu otsus, mis kinnitaks komisjoni kaitstavat direktiivi artikli 9 lõike 3 tõlgendust. Nimelt on Tšehhi Vabariik, Ungari Vabariik, Leedu Vabariik ja Rumeenia vaidlustanud Üldkohtus komisjoni otsused, millega ta lükkas tagasi nende riikide vastavad jaotuskavad.[3] Neis kohtuasjades peatati menetlus kuni otsuse langetamiseni käesolevas kohtuasjas ja kohtuasjas C-505/09 P: komisjon *vs.* Eesti. Komisjonil on neid Üldkohtu menetlusi arvestades järelikult jätkuvalt olemas põhjendatud huvi.

VII. Esimene väide

21. Esimese väitega heidab komisjon Esimese Astme Kohtule ette, et see rikkus oma kodukorra artikli 48 lõiget 2, otsustas *ultra petita*, ja ületas oma kontrollipädevust.

22. See väide käsitleb Esimese Astme Kohtu põhistust vaidlustatud kohtuotsuse punktides 70–79. Esimese Astme Kohus märkis vaidlustatud kohtuotsuse punktis 70, et Poola Vabariigi teine väide koosneb kahest osast, millest esimese järgi rikuti põhjendamiskohustust ja teise järgi tõlgendati ja kohaldati vääralt direktiivi artikli 9 lõikes 1 ja 3 sätestatut. Seejärel käsitles Esimese Astme Kohus

2 — 19. oktoobri 1995. aasta otsus kohtuasjas C-19/93 P: Rendo jt *vs.* komisjon (EKL 1995, lk I-3319, punkt 13) ja 3. septembri 2009. aasta otsus kohtuasjas C-535/06 P: Moser Baer India *vs.* nõukogu (EKL 2009, lk I-7051, punkt 24).

3 — Kohtuasi T-194/07: Tšehhi Vabariik *vs.* komisjon (ELT 2007 C 199, lk 38); kohtuasi T-221/07: Ungari *vs.* komisjon (ELT 2007 C 199, lk 41); kohtuasi T-368/07: Leedu *vs.* komisjon (ELT 2007 C 283, lk 35); kohtuasi T-483/07: Rumeenia *vs.* komisjon (ELT 2008 C 51, lk 56) ja kohtuasi T-484/07: Rumeenia *vs.* komisjon (ELT 2008 C 51, lk 57).

vaidlustatud kohtuotsuse punktides 71–79 komisjoni etteheidet, mille järgi teise väite teine osa kujutab endast uut väidet, mille Poola Vabariik olevat esimest korda esitanud repliigi staadiumis ja mis on seetõttu vastuvõetamatu. Esimese Astme Kohus ei nõustunud nimetatud vastuvõetamatuse vastuväidetega. See kohus tõdes, et direktiivi artikli 9 lõike 3 rikkumist puudutav argumentatsioon sisaldus juba Poola Vabariigi hagiavalduses ja viimase poolt repliigis esitatud täiendavad argumendid vaid laiendasid seda väiteosa.

23. Komisjon paneb Esimese Astme Kohtule süüks Poola Vabariigi teise väite teise osa vastuvõetavaks tunnistamist. Ta on seisukohal, et väite see osa ei ilmnenud Poola Vabariigi hagiavalduses esitatud argumentatsioonist.

24. Komisjoni esimene väide tuleb tagasi lükata. Esimese Astme Kohus otsustas õigesti, et Poola teise väite teine osa oli vastuvõetav.

25. Vastavalt Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artiklitele 21 ja 53 ning Üldkohtu kodukorra artikli 44 lõike 1 punktile c tuleb hagiavalduses muu hulgas anda ülevaade fakti- ja õigusväidetest. Väites, et on rikutud õigusnormi EÜ artikli 230 teise lõigu mõttes (nüüd ELTL artikkel 263), tuleb ära näidata asjassepuutuv õigusnorm.

26. Üldkohtu kodukorra artikli 48 lõike 2 järgi ei või esitada menetluse käigus uusi väiteid, kui need ei tugine faktilistele ja õiguslikele asjaoludele, mis on tulnud ilmsiks menetluse käigus. Seda uute väidete esitamise keeldu tuleb tõlgendada, võttes ühelt poolt arvesse selle eesmärki tagada korrakohane õigusemõistmine ja kaitseõiguste austamine ning teiselt poolt õigust tõhusale õiguskaitsevahendile. Neid põhimõtteid arvesse võttes tuleb väidet pidada vastuvõetavaks, kui peamised faktilised ja õiguslikud asjaolud, millel see põhineb, tulenevad piisavalt selgelt ja täpselt hagiavaldusest, et võimaldada kostjal ette valmistada oma kaitse ja Esimese Astme Kohtul langetada otsus, vajaduse korral ka ilma täiendava teabeta. Seega piisab, kui peamised faktilised ja õiguslikud asjaolud tulenevad vähemalt kokkuvõtlikult, ent ühtsel ja arusaadaval viisil hagiavaldusest endast. [4]

27. Vastupidi komisjoni väidetele sedastas Esimese Astme Kohus õigesti, et direktiivi artikli 9 lõike 3 väära tõlgendamist ja kohaldamist puudutav kriitika ilmnes piisavalt selgelt ja täpselt Poola Vabariigi hagiavaldusest. Nagu nähtub eelkõige vaidlustatud kohtuotsuse punktidest 73 ja 74, kritiseeris Poola Vabariik nimetatud hagiavalduses komisjoni seetõttu, et viimane ületas oma pädevust, kui ta jättis Poola Vabariigi jaotuskavas esitatud andmed läbi vaatamata ja esitas lihtsalt oma andmed.

28. Järgmiseks on alust tagasi lükata komisjoni väide, mille järgi Esimese Astme Kohus olevat omal algatusel kindlaks määranud, et see väite osa käsitleb direktiivi artikli 9 lõiget 3. Nagu Esimese Astme Kohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 75 märkis, viitas Poola Vabariik direktiivi artikli 9 lõike 3 rikkumisele oma teise väite raames hagiavalduse punktis 54. Igal juhul on alust tõdeda, et Poola Vabariik osutas sellele sättele, mis oli vaidlusaluse otsuse vastuvõtmise õiguslik alus.

29. Mis puudutab viimaks etteheidet, et Poola Vabariigi teises väites esitatud põhjenduskäik oli ebaselge, sest seal viidati direktiivi muudele sätetele kui artikli 9 lõige 3, siis on ka see alusetu. Vastupidi komisjoni väidetule ei tekitanud viide direktiivi artikli 9 lõikele 1 kahtlust, mis puutub väite teise osa esemesse. Nimelt on need kaks sätet otseselt seotud: kui komisjon ületab tal direktiivi artikli 9 lõike 3 alusel olevat jaotuskavade kontrollimise pädevust, riivab ta liikmesriikidele sama artikli lõikest 1 tulenevat jaotuskava koostamise pädevust.

30. Seega tuleb komisjoni esimene väide tagasi lükata.

4 — 26. aprilli 2007. aasta otsus kohtuasjas C-412/05 P: Alcon *vs.* Siseturu Ühtlustamise Amet (EKL 2007, lk I-3569, punktid 38–40) ja 17. juuli 2008. aasta otsus kohtuasjas C-71/07 P: Campoli *vs.* komisjon (EKL 2008, lk I-5887, punkt 63).

VIII. Teine väide

31. Komisjoni teine väide käsitleb õigusnormi rikkumist direktiivi artikli 9 lõike 3 tõlgendamise osas.

32. See väide puudutab Esimese Astme Kohtu põhistust vaidlustatud kohtuotsuse punktides 80–134. Vaidlustatud kohtuotsuse selles osas teeb Esimese Astme Kohus kõigepealt punktides 80–92 mõne märkuse direktiivi eesmärkide, komisjoni ja liikmesriikide vahelise pädevuse jaotuse ja omapoolse kohtuliku kontrolli ulatuse kohta. Seejärel tõdeb nimetatud kohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 99–134, et komisjon rikkus direktiivi artikli 9 lõikeid 1 ja 3, esiteks asendades Poola Vabariigi valitud analüüsimeetodi ja jaotuskavas sisalduvad andmed enda hindamismeetodi ja andmetega ning teiseks kehtestades siduva eraldatavate kasvuhoonegaaside saastekvootide üldkoguse ülempiiri.

33. Teist väidet käsitlevate sissejuhatavate märkuste raames heidab komisjon Esimese Astme Kohtule kõigepealt ette tõdemust, et jaotuskavade kontrollimine, mida komisjon direktiivi artikli 9 lõike 3 alusel teostab, on oma laadilt väga piiratud kooskõla kontroll (A). Komisjoni väide jaguneb seejärel kaheks osaks, millest esimene käsitleb võrdse kohtlemise põhimõtte rikkumist (B) ning teine direktiivi eseme ja eesmärgi eiramist (C).

Direktiivi artikli 9 lõikel 3 põhineva kontrolli laad

34. Esmalt tuleb käsitleda selle kriitika põhjendatust, mis puudutab Esimese Astme Kohtu sissejuhatavaid märkusi komisjoni ja liikmesriikide pädevuse jaotuse kohta.

35. Kõigepealt viitab Esimese Astme Kohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 82 ja 83 EÜ artikli 249 kolmandale lõigule (nüüd ELTL artikli 288 kolmas lõik) ja konstateerib, et keskkonna vallas, mida reguleerivad EÜ artiklid 174–176 (nüüd ELTL artiklid 191–193), on liidul ja liikmesriikidel jagatud pädevus. Ta järeldab sellest, et kui puudub ühenduse õigusnorm, mis näeks selgelt ja täpselt ette vormi ja meetodid, mida liikmesriigil tuleb kasutada, siis on liikmesriigil vormi ja meetodite valikul põhimõtteliselt täielik tegutsemisvabadus ja komisjon peab õiguslikult piisavalt tõendama, et liikmesriigi poolt kasutatud meetmed on liidu õigusega vastuolus. Seejärel leiab Esimese Astme Kohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 85–88, et ainult liikmesriigid on pädevad jaotuskava välja töötama ja võtma vastu lõpliku otsuse kvootide üldkoguse kohta ning et neil on selle pädevuse teostamisel teatav tegutsemisruum. Mis puudutab viimaks komisjoni pädevust, siis märkis Esimese Astme Kohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 89, et direktiivi artikli 9 lõikest 3 nähtub ühemõtteliselt, et komisjoni kontrollipädevus on rangelt piiritletud ning et komisjon on üksnes pädev kontrollima liikmesriigi jaotuskava kooskõla direktiivi III lisas loetletud kriteeriumidega ja direktiivi artikli 10 sätetega.

36. Teise väite raames märgib komisjon, kusjuures teda toetab sealjuures Ühendkuningriik, et komisjonile direktiivi artikli 9 lõikest 3 tulenevat kontrollipädevust ei saa kvalifitseerida rangelt piiritletud kooskõla kontrolli pädevusena. Enne selle kriitika (2) juurde asumist tuleb anda lühiülevaade jaotuskava kontrollimenetlusest, mille näevad ette direktiivi artiklid 9 ja 11 (1).

Jaotuskava kontrollimenetlus

37. Artikli 1 järgi luuakse direktiiviga ühenduses kasvuhoonegaaside saastekvootidega kauplemise süsteem, mille eesmärk on vähendada tulemuslikult ja majanduslikult tõhusalt kasvuhoonegaaside heitkoguseid.

38. Selle süsteemi raames tuleb liikmesriikidel välja töötada jaotuskava, mis täpsustab eeskätt nende kvootide üldkoguse, mida kavatsetakse kõnealuseks kauplemise ajavahemikuks eraldada, ja selle, kuidas neid eraldada. Vastavalt artikli 9 lõike 1 teisele lausele peab kava põhinema objektiivsetel ja läbipaistvatel kriteeriumidel, sealhulgas III lisas loetletud kriteeriumidel, võttes nõuetekohaselt arvesse üldsuse märkusi. Liikmesriigid peavad teatama oma kavast komisjonile ja teistele liikmesriikidele vähemalt 18 kuud enne asjaomase kauplemise ajavahemiku algust.

39. Direktiivi artikli 9 lõike 3 järgi kontrollib komisjon, kas teatatud jaotuskava on direktiivi III lisas loetletud kriteeriumidega ja artikli 10 sätetega kooskõlas ning lükkab tagasi kavad, mis seda ei ole. Direktiivi artikli 10 lõikest 2 ilmneb, et liikmesriik võib võtta lõpliku otsuse asjaomaseks ajavahemikuks eraldatavate saastekvootide üldkoguse kohta vastu jaotuskava alusel, mille komisjon on kas heaks kiitnud või mida ta ei ole tagasi lükanud kolme kuu jooksul jaotuskavast teatamisest arvates. Seevastu ei saa liikmesriik võtta lõplikku otsust vastu komisjoni tagasilükatud jaotuskava alusel. Komisjonil on seega vetoõigus.

Komisjoni kriitika

40. Esimese Astme Kohus märkis õigesti, et kontroll, mida komisjon direktiivi artikli 9 lõike 3 alusel jaotuskava üle teostab, on õiguspärasuse kontroll. Nagu Esimese Astme Kohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 89 järeldas, ilmneb mainitud sättest selgelt, et komisjonil on vaid pädevus kontrollida liikmesriigi esitatud riikliku jaotuskava kooskõla direktiivi III lisas loetletud kriteeriumidega ja artikli 10 sätetega. Jaotuskava tagasilükkamiseks peab komisjon tõendama, et liikmesriik ületas talle direktiiviga antud tegutsemisruumi.

41. Kriitikal, mille komisjon Esimese Astme Kohtu põhjenduse osas esitas, ei ole seega alust.

42. Esiteks ei saa sellest, et direktiivi artikli 9 lõike 3 kohase kontrolli puhul on tegemist eelneva kontrolliga, järeldada, et see ei piirdu kooskõla kontrollimisega. Direktiiv omistab komisjonile muidugi olulise rolli – tal on muu hulgas kontrollipädevus ja vetoõigus. Direktiivi artikli 9 lõige 3 ei näe talle siiski ette volitusi asuda liikmesriigi asemele tema jaotuskava väljatöötamisel või eraldatavaid saastkvoote puudutava lõpliku otsuse vastuvõtmisel. Komisjon saab jaotuskava seega tagasi lükata vaid juhul, kui ta näitab, et liikmesriik ületas talle direktiiviga antud tegutsemisruumi.

43. Teiseks sedastas Esimese Astme Kohus õigesti, et direktiivi artikli 9 lõike 3 järgse kontrolli kvalifitseerimine kooskõla kontrollina vastab EÜ artikli 249 kolmandale lõigule, mille järgi direktiiv on saavutatava tulemuse seisukohalt siduv iga liikmesriigi suhtes, kuid jätab vormi ja meetodite valiku selle riigi ametiasutustele. Vastupidi komisjoni väidetule on see norm käesolevas asjas kohaldatav.

44. Esmalt tuleb tagasi lükata komisjoni argument, et EÜ artikli 249 kolmas lõik on kohaldatav ainult *a posteriori* kontrolli suhtes, nagu see, mida teostatakse liikmesriigi kohustuste rikkumise menetluses. See norm on üldkohaldatav. Sellega peab järelikult käesolevas asjas arvestama, kui kõne alla tuleb küsimus, kas komisjon peab respekteerima liikmesriigi valikuid tema jaotuskava väljatöötamisel kasutatud andmete ja hindamismeetodite osas.

45. Järgmiseks tuleb tagasi lükata komisjoni põhjenduskäik, mille järgi liikmesriigid ei või tugineda tegutsemisruumile, sest EÜ artikli 249 kolmas lõik ei ole kohaldatav, kuna direktiivi artikli 9 lõige 3 on oma laadilt „määrus”. Komisjoni hinnangul on direktiivi säte, mis on kohaldatav üksnes institutsioonide ja liikmesriikide vahelisele suhtele ja mille kohaldatavus ei sõltu seega selle eelnevast ülevõtmisest siseriiklikus õiguses, oma laadilt „määrus”. Niisugune arutluskäik ei veena. EÜ artikli 249 kolmas lõik on kohaldatav kõigi direktiivi sätete suhtes ja seega ka niisuguste sätete suhtes, mis on kohaldatavad ainult institutsioonide ja liikmesriikide vahelisele suhtele. Komisjon ei esita pealegi ühtki veenvat põhjust, mille tõttu niisugune säte nagu direktiivi artikli 9 lõige 3 ei peaks jätma liikmesriikidele

tegutsemisruumi vormi ja meetodite osas, kui neid ei ole direktiivis ühtlustatud. Igal juhul on Esimese Astme Kohtu omaks võetud lähenemine õigustatud seetõttu, et direktiiv on vastu võetud jagatud pädevuse valdkonnas, milles pädevus jääb liikmesriikidele ulatuses, milles konkreetset küsimust ei ole ühtlustatud.

46. Kolmandaks ei saa komisjon tulemuslikult väita, et tal on kaalutlusruum, kuna ta peab andma direktiivi artikli 9 lõike 3 alusel jaotuskavade üle teostatava kontrolli raames omapoolseid keerulisi majanduslikke ja ökoloogilisi hinnanguid, ning et see kaalutlusruum piirab liikmesriikide kaalutlusruumi. Komisjoni selline kaalutlusruum ei saa muuta tõsiasja, et direktiivi artikli 9 lõikes 3 ette nähtud kontroll on oma olemuselt kooskõla kontroll. Komisjonil olev kaalutlusruum lubab seega määrata kindlaks võrdluspunkti, mis põhineb tema valitud andmetel ja meetoditel ja mida ta võib kasutada selle tõendamiseks, et jaotuskava ei ole kooskõlas direktiivi III lisas loetletud kriteeriumidega ega artikli 10 sätetega. Siiski ei võimalda see komisjonil lükata liikmesriigi jaotuskava tagasi üksnes seetõttu, et see ei ole kooskõlas komisjoni valitud võrdluspunktiga.

47. Kriitika Esimese Astme Kohtu sissejuhatavate märkuste kohta vaidlustatud kohtuotsuse punktides 82–89 tuleb seega tagasi lükata.

Väite esimene osa, mille järgi rikuti võrdse kohtlemise põhimõtet

48. Komisjoni teise väite esimene osa käsitleb Esimese Astme Kohtu sedastust, mille järgi komisjon rikkus direktiivi artikli 9 lõiget 3, asendades Poola Vabariigi tehtud analüüsi oma analüüsiga. See väite osa jaguneb omakorda kaheks osaks, millest esimese järgi on rikutud võrdse kohtlemise põhimõtet (1) ja teise järgi rikkus Esimese Astme Kohus õigusnormi seoses komisjoni poolt asendatud andmetega (2).

Etteheide, mis puudutab võrdse kohtlemise põhimõtte rikkumist

49. Esimese Astme Kohtu menetluses kaitses komisjon oma tõlgendust direktiivi artikli 9 lõikest 3, mille järgi ta ei olnud kohustatud analüüsima Poola Vabariigi jaotuskavas hõlmatud andmeid, sest võrdse kohtlemise põhimõte kohustas teda kasutama kõigi liikmesriikide jaotuskavade puhul samast allikast ja samu hindamismeetodeid kasutades saadud andmeid.

50. Esimese Astme Kohus lükkas vaidlustatud kohtuotsuse punktides 100–120 niisuguse arutluskäigu tagasi. Ta asus seisukohale, et võrdse kohtlemise põhimõte ei saa muuta komisjoni ja liikmesriikide pädevuse jaotust, mis on ette nähtud direktiivis ja mille kohaselt on liikmesriigid pädevad riiklikku jaotuskava välja töötama ja võtma vastu lõpliku otsuse eraldatavate saastekvootide üldkoguse kohta. Kuna komisjonil ei ole jaotuskava koostamisel ühtlustavat ja keskset rolli, ei saa ta tugineda võrdse kohtlemise põhimõttele, et sundida liikmesriikidele peale ühtne hindamismeetod. Komisjon on seega kohustatud kontrollima Poola Vabariigi jaotuskavas esitatud andmete kooskõla direktiivi III lisas loetletud kriteeriumidega ega saa piirduda sellega, et asendab jaotuskavas kasutatud andmed oma andmetega.

51. Komisjon, keda toetab Taani Kuningriik, heidab Esimese Astme Kohtule ette, et viimane tõlgendas komisjonile direktiivi artikli 9 lõikest 3 tulenevat kontrollipädevust vääralt ja rikkus võrdse kohtlemise põhimõtet. Ta olevat kohustatud kasutama kõigi liikmesriikide puhul ühest ja samast allikast pärinevaid ajakohastatud andmeid ning sama perioodi puudutavaid prognoose, et tagada võrdne kohtlemine kõigi jaotuskavade osas.

52. Kõigepealt tuleb käsitleda etteheidet, mille järgi komisjonile direktiivi artikli 9 lõikest 3 tulenevat kontrollipädevust tõlgendati vääralt (a) ja seejärel minna edasi etteheite juurde, mille järgi rikuti võrdse kohtlemise põhimõtet (b). Lõpuks analüüsin Esimese Astme Kohtu põhistuse kohta esitatud muud kriitikat (c).

Komisjoni kontrollipädevuse ulatus

53. Esiteks heidab komisjon Esimese astme Kohtule ette, et viimane tõlgendas vääralt komisjonile direktiivi artikli 9 lõikest 3 tuleneva kontrollipädevuse ulatust. Komisjoni hinnangul on ta pädev ise kindlaks määrama näitajad, mille alusel hinnata jaotuskavas sisalduvate andmete kooskõla direktiivi III lisas loetletud kriteeriumidega. Sellest tulenevalt ei pea ta end kohustatuks kontrollima jaotuskavas kasutatud majandusandmete täpsust.

54. Käsitletav komisjoni etteheide ei ole põhjendatud. Esimese Astme Kohus otsustas õigesti, et komisjon pidi kontrollima, kas andmed, mida Poola Vabariik oma jaotuskavas kasutas, olid direktiivi III lisas loetletud kriteeriumidega kooskõlas.

55. Nagu juba eespool mainitud, annab direktiivi artikli 9 lõige 3 komisjonile üksnes kooskõla kontrollimise pädevuse, mis võimaldab tal lükata tagasi liikmesriigi jaotuskava, mis ei ole kooskõlas direktiivi III lisas loetletud kriteeriumidega või direktiivi artikliga 10.[5]

56. Kontrolli ulatuse osas sedastas Esimese Astme Kohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 105 õigesti, et direktiivi III lisas on loetletud kriteeriumid, mida liikmesriik peab oma jaotuskavas järgima, ent see ei näe siiski ette vormi ja meetodeid, mille alusel tuleb hinnata jaotuskava vastavust nendele kriteeriumidele. Liikmesriikidele on seega jäetud vabadus kasutada andmeid ja hindamismeetodeid omal valikul, tingimusel et need ei too kaasa tulemusi, mis ei ole nimetatud kriteeriumidega kooskõlas. Komisjon peab tal direktiivi artikli 9 lõike 3 alusel oleva kontrollipädevuse raames austama seda liikmesriikide tegutsemisruumi. Eelnevast tuleneb, et komisjon ei või lükata liikmesriigi jaotuskava tagasi üksnes põhjusel, et see ei ole kooskõlas tema valitud andmetega, vaid ta peab tõendama, et jaotuskavas kasutatud andmed ei ole direktiivi III lisas loetletud kriteeriumidega kooskõlas.

57. Argumendid, mille komisjon oma seisukoha kaitsmiseks esitas, ei veena.

58. Esimesena tuleb tagasi lükata komisjoni argument, mille järgi ta ei olnud kohustatud vaatama läbi Poola Vabariigi jaotuskavas kasutatud andmeid, sest ta oli liikmesriikidele meelde tuletanud tegelikke heitkoguseid puudutavate kontrollitud andmete olulisust. Niisugune lähenemine oleks õigustatud korra alusel, mis lubaks komisjonil asuda liikmesriikide asemele või määrata ise kindlaks kooskõla kriteeriumide hindamisele kohaldatavad näitajad. Direktiiv ei anna komisjonile niisugust pädevust. Juhul kui komisjonil oli jaotuskavas kasutatud andmete kooskõla osas kahtlusi, tuli tal tõendada, et need andmed ei ole direktiivi III lisas loetletud kriteeriumidega kooskõlas.

59. Teiseks ei saa järeldada asjaolust, et komisjon kontrollib eri liikmesriikide jaotuskavasid samaaegselt, nagu annaks direktiiv talle pädevuse asendada liikmesriigi jaotuskavas kasutatud andmed enda valitud andmetega.

60. Kolmandaks ei võimalda direktiivi artikli 9 lõike 3 eesmärki rõhutav teleoloogiline tõlgendus õigustada komisjoni lähenemist, mille järgi ta ei ole kohustatud läbi vaatama andmeid, mida Poola Vabariik oma jaotuskavas kasutas.

61. Niisugust lähenemist ei saa õigustada direktiivi põhjenduse 30 alusel. Selles põhjenduses on üksnes märgitud, et kasvuhoonegaaside saastekvootidega kauplemise süsteem on eesmärk, mida liikmesriigid ei saa üksinda täielikult täita ja seega oleks seda eesmärki parem saavutada ühenduse tasandil.

5 — Vt käesoleva ettepaneku punktid 40–47.

62. Järgmiseks tuleb lükata tagasi argument, mille järgi toimides muul kui komisjoni pakutud viisil ei ole võimalik saavutada direktiivi eesmärke. Jagatud pädevuse valdkonnas, nagu seda on keskkonna valdkond, tuleb liidu seadusandjal määrata kindlaks meetmed, mida ta peab taotletavate eesmärkide saavutamiseks vajalikuks, austades sealjuures subsidiaarsuse ja proportsionaalsuse põhimõtteid. Kui seadusandja valik nähtub asjassepuutuvast aktist selgelt ja ühetimõistetavalt, ei ole liidu kohtutel alust asendada seadusandja hinnangut oma hinnanguga, lähtudes teleoloogilisest tõlgendusest.

63. Liidu seadusandja tahe anda komisjonile üksnes kooskõla kontrolli pädevus, mitte asendamise või ühtlustamise pädevus, ei ilmne mitte üksnes direktiivi artikli 9 lõike 3 selgest ja ühemõttelisest sõnastusest, vaid ka selle direktiivi ettevalmistustöödest.[6] Direktiivi artikli 9 lõike 3 tõlgendus, mida toetab komisjon, ületab seega teleoloogilise tõlgenduse piirid. Seda sätet tuleb muuta liidu seadusandjal, kui ta leiab, et see säte ei võimalda saavutada taotletavaid eesmärke.[7]

64. Komisjonile direktiivi artikli 9 lõikest 3 tuleneva kontrollipädevuse väärkäsitlust puudutav kriitika tuleb seega tagasi lükata.

Võrdse kohtlemise põhimõte

65. Teiseks heidab komisjon Esimese Astme Kohtule ette võrdse kohtlemise põhimõtte rikkumist.

66. See etteheide ei ole põhjendatud.

67. Võrdse kohtlemise põhimõte nõuab, et sarnaseid olukordi ei käsitletaks erinevalt ja erinevaid olukordi ei käsitletaks ühtemoodi, välja arvatud juhul, kui selline kohtlemine on objektiivselt põhjendatud. Eri olukordi iseloomustavad asjaolud ning nende olukordade sarnasus tuleb kindlaks teha ning neile tuleb anda hinnang, arvestades eeskätt selle liidu akti eset ja eesmärki, mis kõnealuse vahetegemise sätestab.[8]

68. Olgu märgitud, et komisjoni etteheide rajaneb väärarusaamal talle direktiivi artikli 9 lõikest 3 tulenevast pädevusest. Vastupidi komisjoni väidetule ei volita see säte teda määrama kindlaks majandusnäitajaid, mida tuleks kasutada jaotuskava kooskõla hindamisel direktiivi III lisas loetletud kriteeriumidega. Nagu ka eespool märgitud, jätab direktiiv liikmesriikidele tegutsemisruumi ja viimased on vabad kasutama andmeid ja hindamismeetodeid omal valikul, tingimusel et need ei too kaasa tulemusi, mis ei ole nimetatud kriteeriumidega kooskõlas. Võimalikud erinevused liikmesriikide valiku vahel on nende tegutsemisruumi väljendus, mida komisjonil tuleb kooskõla kontrolli raames austada. Komisjon ei riku seega võrdse kohtlemise põhimõtet, kui ta aktsepteerib liikmesriikide erinevaid valikuid osas, milles need ei ületa riikide tegutsemisruumi.

69. Võrdse kohtlemise põhimõtte rikkumist käsitlev etteheide tuleb seega tagasi lükata.

Muu kriitika

70. Kolmandaks ei saa nõustuda komisjoni muu kriitikaga.

6 — Vt komisjoni 23. oktoobri 2001. aasta ettepaneku KOM(2001)581 lk 12, millest nähtub, et eraldatavate saastekvootide üldkoguste kindlaksmääramine tuleb sisuliselt jätta liikmesriikidele, ent nad peavad siiski kinni pidama direktiivi III lisas ära toodud kriteeriumidest, ning et liidu seadusandja võib hiljem direktiivi III lisas ära toodud kriteeriumeid muuta, lähtudes direktiivi rakendamisel saadud kogemusest.

7 — Niisuguses kontekstis olgu tõdetud, et liidu seadusandja muutis nimelt direktiivi seda aspekti. Direktiivi artikkel 9 – Euroopa Parlamendi ja nõukogu 23. aprilli 2009. aasta direktiiviga 2009/29/EÜ, millega muudetakse direktiivi 2003/87/EÜ, et täiustada ja laiendada ühenduse kasvuhoonegaaside saastekvootidega kauplemise süsteemi (ELT L 140, lk 63) muudetud kujul – näeb ette, et alates 2013. aastast vähendatakse igal aastal eraldatavat ühenduse saastekvootide üldkogust lineaarselt, 1,74% võrra võrreldes saastekvootide keskmise aastase üldkogusega, mille liikmesriigid on eraldanud vastavalt komisjoni otsustele siseriiklike saastekvootide eraldamise kavade kohta ajavahemikuks 2008–2012.

8 — 16. detsembri 2008. aasta otsus kohtuasjas C-127/07: Arcelor Atlantique et Lorraine jt (EKL 2008, lk I-9895, punktid 23 ja 26).

71. Esiteks heidab komisjon Esimese Astme Kohtule ette, et viimane eiras oma kohtupraktikat, kui ta nõustus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 117 ja 118 jaotuskava piiramatu muutmise võimalusega. Komisjon on seisukohal, et talle teatatud jaotuskava võib muuta üksnes selle kohandamiseks komisjoni langetatud tagasilükkava otsusega. Muidu ohustataks saastekvootidega kauplemise süsteemi toimimist ja ajendataks liikmesriike jaotuskava teatamisega hilinema või teatama ebatäieliku jaotuskava, et jätta endale võimalus tugineda soodsamatele andmetele. See kriitika tuleb tagasi lükata, ilma et oleks vaja analüüsida selle põhjendatust. Nimelt isegi kui komisjoni kriitika oleks põhjendatud, ei seaks see enam kahtluse alla Esimese Astme Kohtu tõdemust, et komisjon oli kohustatud kontrollima Poola Vabariigi jaotuskavas kasutatud andmete kooskõla direktiivi III lisas loetletud kriteeriumidega ega võinud seega piirduda sellega, et asendab selles jaotuskavas kasutatud andmed oma andmetega.

72. Mis puudutab järgmiseks komisjoni etteheidet, et Esimese Astme Kohtu põhjendus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 113–116 on vastuolus tema varasema seisukohaga, et ainult liikmesriigid on pädevad jaotuskava välja töötama, siis see ei ole põhjendatud. Kohtuotsuse selles osas märkis Esimese Astme Kohus üksnes, et komisjon on kohustatud arvestama liikmesriigi esitatud ajakohastatud andmetega. See kohus ei seadnud seega kahtluse alla oma seisukohta, et liikmesriigid on pädevad jaotuskava välja töötama.

Järeldus

73. Etteheide, mis puudutab Esimese Astme Kohtu tõdemust, et komisjon rikkus direktiivi artikli 9 lõiget 3, kui ta asendas Poola Vabariigi analüüsi oma analüüsiga, tuleb põhjendamatuna tagasi lükata.

Faktiliste asjaolude väära tõlgendamist puudutav etteheide

74. Komisjon paneb Esimese Astme Kohtule süüks, et viimane tõlgendas vaidlustatud kohtuotsuse punktides 100–103 kirjeldatud faktilist olukorda vääralt osas, milles ta leidis, et komisjon ei saa piirduda sellega, et asendab jaotuskavas kasutatud andmed oma hindamismeetodi alusel saadud andmetega. Esimese Astme Kohus olevat jätnud tähelepanuta, et tegemist ei olnud komisjoni oma andmete ja hindamismeetoditega. Tegelikke CO_2 heitkoguseid kajastavad andmed pärinevat otse direktiivis loetletud käitajatelt, samuti olevat need kontrollitud vastavalt Euroopa Parlamendi ja nõukogu 11. veebruari 2004. aasta otsusele 280/2004/EÜ ühenduse kasvuhoonegaaside heitmete järelevalve ja Kyoto protokolli rakendamise süsteemi kohta (ELT L 49, lk 8; ELT eriväljaanne 15/08, lk 57) avaldatud ühenduse sõltumatus tehingute registris ning need olevat saatnud Poola Vabariik oma jaotuskava täiendusena. Sisemajanduse kogutoodangu (SKT) arenguprognoosid aastate 2005–2010 osas olevat põhinenud siseriiklikul statistikal, mis on saadud koostöös riiklike ekspertidega.

75. See etteheide on vastuvõetav. Ehkki faktiliste asjaolude hindamine esimeses kohtuastmes ei kujuta endast iseenesest õigusküsimust, mis alluks sellisena Euroopa Kohtu kontrollile, võib viimane kontrollida, kas on moonutatud kohtule esitatud faktilisi asjaolusid või tõendeid.[9] Komisjon heidab Esimese Astme Kohtule ette, et see ei võtnud tema kasutatud andmete ja meetodite päritolu osas arvesse tema täpsustusi ja vaidlusaluse otsuse põhistust.

9 — 2. märtsi 1994. aasta otsus kohtuasjas C-53/92 P: Hilti *vs.* komisjon (EKL 1994, lk I-667, punkt 42) ja 30. märtsi 2000. aasta otsus kohtuasjas C-265/97: VBA *vs.* Florimex jt (EKL 2000, lk I-2061, punkt 139).

76. Siiski ei ole see etteheide põhjendatud. See tugineb vaidlustatud kohtuotsuse punktide 100–103 ja 120 vääral tõlgendusel. Heites komisjonile ette seda, et asendas Poola Vabariigi jaotuskavas kasutatud andmed oma hindamismeetodi alusel saadud andmetega, ei kritiseerinud Esimese Astme Kohus komisjoni andmete valikut. Nimelt on ta vaidlustatud kohtuotsuse punktis 120 sõnaselgelt märkinud, et ei ole vaja võtta seisukohta komisjoni andmete valiku põhjendatuse kohta. Esimese Astme Kohtu kriitika ei puudutanud andmete allika valikut, vaid asjaolu, et komisjon ei kontrollinud Poola Vabariigi jaotuskavas kasutatud andmete kooskõla direktiivi III lisas loetletud kriteeriumidega.

Väite teine osa, mille järgi eirati direktiivi eesmärke

77. Teise väite teise osa järgi eirati komisjonile direktiivi artikli 9 lõikest 3 tuleneva kontrollipädevuse kohaldamisala ja ulatuse tõlgendamisel direktiivi eesmärke.

78. Selles väite osas käsitletakse Esimese Astme Kohtu põhjendust vaidlustatud kohtuotsuse punktides 121–131, kus Esimese Astme Kohus tõdes, et komisjon ületas talle direktiivi artikli 9 lõikest 3 tuleneva kontrollipädevuse piire, kui ta täpsustas vaidlusaluses otsuses eraldatavate kasvuhoonegaaside saastekvootide üldkoguse ülempiiri.

79. Komisjon väidab, et direktiivi eesmärke ei ole võimalik saavutada, kui tal ei ole pädevust niisuguse maksimumkoguse määramiseks, ning et tema lähenemine oli õigustatud menetlusökonoomiast lähtuvalt. Komisjon heidab Esimese Astme Kohtule ette, et see ei teinud õigesti vahet komisjonipoolsel ülempiiri kehtestamisel ja liikmesriigi poolt eraldatavate saastekvootide üldkogusel.

80. See väite osa ei ole põhjendatud.

81. Esimese Astme Kohus otsustas õigesti, et direktiiv ei anna komisjonile pädevust kinnitada tagasilükkavas otsuses kohustuslikku eraldatavate saastekvootide üldkogust. Nagu eespool märgitud, on nimelt liikmesriigid pädevad jaotuskava koostama ja lõpliku otsuse vastu võtma. Komisjoni pädevus on piiratud jaotuskava kooskõla kontrolliga, mis võimaldab tal panna jaotuskavale veto, kui see ei ole kooskõlas direktiivi III lisas loetletud kriteeriumidega ja direktiivi artikliga 10. Esimese Astme Kohus sedastas seega õigesti, et komisjon asus Poola Vabariigi asemele, kui ta kinnitas eraldatavate saastekvootide üldkoguse, ning et ta riivas sedasi selle liikmesriigi pädevust.

82. Komisjoni kriitika Esimese Astme Kohtu põhjenduse kohta ei ole veenev.

83. Esiteks tuleb lükata tagasi komisjoni argumentatsioon, mille järgi ta ei riivanud Poola Vabariigile direktiivi artikli 11 lõikest 2 tulenevat pädevust, kui ta kinnitas eraldatavate saastekvootide üldkoguse, sest Poola Vabariigile jäi võimalus kinnitada selle kogusega võrdne või sellest madalam eraldatavate saastekvootide üldkogus. Kui komisjonil tõepoolest oleks selline pädevus, saaks ta suruda liikmesriikidele eraldatavate saastekvootide üldkogust puudutavas peale oma valitud andmed ja hindamismeetodid. Direktiiv ei anna talle sellist pädevust, vaid jätab liikmesriikidele andmete ja hindamismeetodite valikul tegutsemisruumi.

84. Teiseks on alust tagasi lükata komisjoni etteheide, mille järgi Esimese Astme Kohus ei võtnud piisaval määral arvesse saastekvootidega kauplemise süsteemi nõuetekohase toimimise vajadust. Nii nagu seda sai eespool käsitletud, nähtub direktiivist selgesti, et liidu seadusandja tahe oli anda komisjonile üksnes kooskõla kontrolli pädevus. Kauplemise süsteemi nõuetekohane toimimine ei võimalda anda komisjonile täiendavaid pädevusi *extra legem*.

85. Kolmandaks näib komisjoni vastuväide, mille järgi olevat võimalik tõendada *ex post*, et Poola Vabariigi jaotuskavas esitatud CO_2 heitkoguseid puudutavate andmete ja eraldatavate saastekvootide ette pandud üldkoguse tingimusteta tunnustamine ei oleks mitte ainult viinud direktiivi III lisa kriteeriumidega 1–3 vastupidise tulemuseni, vaid oleks ka kaasa toonud CO_2 kvootide odavnemise

turul, tuginevat vaidlustatud kohtuotsuse vääral tõlgendusel. Esimese Astme Kohus tunnistas, et komisjon võib tagasi lükata jaotuskava, mis ei ole kooskõlas direktiivi III lisas loetletud kriteeriumidega ega öelnud seega, et komisjonil tulnuks Poola Vabariigi jaotuskavas kasutatud andmed tingimusteta heaks kiita.

86. Neljandaks väidab komisjon, et direktiivi artikli 9 lõike 3 tõlgendus, mille järgi ta olevat pädev kinnitama eraldatavate saastekvootide koguse ülempiiri, on õigustatud menetlusökonoomia kaalutlustel. Sellega välditaks järgnevaid otsuseid, millega jäetakse jaotuskava rahuldamata kooskõla puudumise tõttu direktiivi III lisas loetletud kriteeriumidega ja võimaldataks liikmesriikidel tähtaegselt vastu võtta lõpliku otsuse direktiivi artikli 11 lõike 2 alusel. Selles kontekstis heidab komisjon Esimese Astme Kohtule ette, et viimane eiras vaidlusaluse otsuse artiklis 2 kasutatud mõiste „maksimumkogus" õiguslikku tähendust. Selle tulemusel ta väidetavalt üksnes piiras oma otsustuspädevust. Mainitud koguse äranäitamisega võttis ta endale üksnes kohustuse mitte lükata tagasi muudetud jaotuskava, kui selles jaotuskavas ette pandud saastekvootide kogus on vaidlusaluses otsuses osutatud saastekvootide maksimumkogusest väiksem või sellega võrdne.

87. Seetõttu tuleb ka see etteheide põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

88. Esmalt olgu meenutatud, et komisjonipoolne jaotuskava tagasilükkamine kohustab vastavat liikmesriiki jaotuskava muutma. Komisjon ei või asuda selles osas liikmesriigi asemele ja tema asemel riigi jaotuskava muuta.

89. Direktiivi artikli 9 lõike 3 kolmandas lauses ette nähtud põhjendamiskohustus nõuab komisjonilt siiski, et näitaks ära põhjused, mille tõttu ta leiab, et tagasi lükatud jaotuskava ei ole kooskõlas direktiivi III lisas loetletud kriteeriumidega ja direktiivi artikliga 10.[10]

90. Miski direktiivis ei takista komisjonil sõnastamast tagasilükkava otsuse põhistuses ettepanekuid või soovitusi. Ta võib seega ära märkida, missugust eraldatavate kvootide määra ta peab direktiivi III lisa kriteeriumidega kooskõlas olevaks, tingimusel et see ei ole asjassepuutuvale liikmesriigile kohustuslik. Arvestades selle ajavahemiku suhtelist lühidust, mille jooksul liikmesriigil tuleb tagasilükatud jaotuskava muuta, võib taoline märkus olla õigustatud lojaalse koostöö põhimõttega.

91. Ka ei ületa komisjon talle direktiivi artikli 9 lõikega 3 antud pädevust, kui ta märgib tagasilükkava otsuse põhistuses, et ta ei lükka tagasi muudetud jaotuskava, mis vastab selles tagasilükkavas otsuses esitatud ettepanekutele ja soovitustele. Selliselt toimimine võib olla õigustatud lojaalse koostöö põhimõttega ja menetlusökonoomia nõuetega.

92. Seevastu ületab komisjon direktiivi artikli 9 lõikega 3 ette nähtud pädevust, kui ta näitab tagasilükkavas otsuses ära saastekvootide kohustusliku ülempiiri. Nii toimides ületab komisjon kooskõla kontrolli piire ja riivab liikmesriikide pädevust.

93. Käesolevas asjas tuvastas Esimese Astme Kohus õigesti, et komisjon ületas talle direktiivi artikli 9 lõikest 3 tuleneva pädevuse piire. Nimelt pidi Poola Vabariik, kes oli vaidlusaluse otsuse adressaat, mõistma seda nii, et vaidlusaluses otsuse artiklis 2 märgitud saastekvootide maksimumkogus on siduv. Komisjon täpsustas vaidlusaluse otsuse artikli 3 lõikes 3, et kõik muud riikliku jaotuskava muudatused, välja arvatud need, mis tehakse kooskõlas sama otsuse artikliga 2, ei ole lubatud. Selles artiklis ette nähtud muudatus eraldatavate saastekvootide maksimumkoguse osas põhines komisjoni valitud andmetel ja hindamismeetoditel. Arvestades, et komisjon ei olnud pööranud tähelepanu selle kontrollimisele, kas Poola Vabariigi jaotuskavas kasutatud andmed olid direktiivi III lisas loetletud kriteeriumidega kooskõlas, ei saanud Poola Vabariik oodata, et komisjon vaatab läbi muudetud jaotuskavas kasutatud andmed, mis ei pidanud kinni selle tagasi lükanud otsuse artiklis 2 osutatud maksimumkogusest.

10 — Vt sellega seoses käesoleva ettepaneku punktid 107–112.

94. Teise väite teine osa tuleb seega tagasi lükata.

Järeldus

95. Järelikult tuleb teine väide tervikuna tagasi lükata.

IX. Kolmas väide

96. Komisjoni kolmas väide puudutab EÜ artiklist 253 (nüüd ELTL artikkel 296) tuleneva põhjendamiskohustuse ja direktiivi artikli 9 lõike 3 väära tõlgendamist.

97. See väide puudutab Esimese Astme Kohtu põhistust vaidlustatud kohtuotsuse punktides 138–153, kus see kohus leidis, et komisjon rikkus põhjendamiskohustust. Vaidlustatud kohtuotsuse punktides 136–143 käsitles Esimese Astme Kohus kõigepealt põhjendamiskohustuse ulatust. Olles tuletanud meelde EÜ artiklit 253 puudutavat kohtupraktikat, märkis see kohus, et komisjon oli kooskõlas direktiivi artikli 9 lõikega 3 kohustatud selgitama, mis osas ei olnud jaotuskavas kasutatud andmed direktiivi III lisas loetletud kriteeriumidega kooskõlas. Vaidlustatud kohtuotsuse punktides 144–153 sedastas Esimese Astme Kohus seejärel, et komisjon oli kõnealust põhjendamiskohustust rikkunud.

98. Komisjon paneb Esimese Astme Kohtule süüks, et viimane tõlgendas vääralt EÜ artiklist 253 ja direktiivi artikli 9 lõike 3 kolmandast lausest tuleneva põhjendamiskohustuse ulatust. Komisjon märgib, et ta on kohustatud tagasilükkavat otsust põhjendama nii, et otsuse adressaadil on võimalik seda otsust mõista ja Esimese Astme Kohtul kontrollida selle õiguspärasust. Komisjoni hinnangul oli vaidlusalune otsus piisavalt põhistatud, arvestades, et Poola Vabariigile olid teada täiendavad faktilised ja õiguslikud asjaolud.

Väite ainetus

99. Kuues väide on ainetu. Otsus tühistada vaidlusaluse otsuse artikli 1 lõige 1, artikli 2 lõige 1 ning artikli 3 lõige 1 rajaneb esmajärjekorras Esimese Astme Kohtu põhistusel vaidlustatud kohtuotsuse punktides 70–133, kus see kohus tuvastab, et komisjon rikkus õigusnormi, mis puudutab talle direktiivi artikli 9 lõikest 3 tulenevat kontrollipädevust. See põhistuse osa, mis ei riku õigusnormi,[11] õigustab juba ise vaidlusaluse otsuse ülalmainitud sätete tühistamist. Võimalik õigusnormi rikkumine Esimese Astme Kohtu teise võimalusena esitatud põhistuses põhjendamiskohustuse rikkumise kohta ei saa seega selle kohtu otsust kahtluse alla seada.

Kolmanda väite põhjendatus

100. Mis puudutab kolmanda väite põhjendatust, siis tuleb teha vahet EÜ artiklist 253 tuleneval ja direktiivi artikli lõikest 3 lähtuval põhjendamiskohustusel.

101. Esimese Astme Kohus tõdes vaidlustatud kohtuotsuse punktis 153, et komisjon rikkus oma põhjendamiskohustust, ent ei märkinud, kas see tõdemus puudutab direktiivi artikli 9 lõike 3 kolmandas lauses ette nähtud või siis EÜ artiklist 253 tulenevat põhjendamiskohustust. Vaidlustatud kohtuotsuse punktides 136–138 sedastas Esimese Astme Kohus, et direktiivi artikli 9 lõikes 3 sätestatud põhjendamiskohustus kinnitab seda põhjendamiskohustust, mis tuleneb EÜ artiklist 253. Arvestades seda, kuidas Esimese Astme Kohus need kaks põhjendamiskohustust seostas, ei saa välistada, et tema sedastuses oli lisaks direktiivi artikli 9 lõikest 3 tulenevale põhjendamiskohustusele peetud silmas ka seda põhjendamiskohustust, mille sätestab EÜ artikkel 253.

11 — Vt käesoleva ettepaneku punktid 31–95.

102. Vastupidi Esimese Astme Kohtu omaks võetud lähenemisele olen seisukohal, et neil kahel põhjendamiskohustusel tuleb vahet teha. Minu arvates ei rikkunud komisjon mitte EÜ artiklis 253 sätestatud põhjendamiskohustust, vaid seda, mille näeb ette direktiivi artikli 9 lõike 3 kolmas lause.

EÜ artiklis 253 sätestatud põhjendamiskohustus

103. EÜ artiklist 253 tulenev põhjendamiskohustus kohustab institutsioone tuginema oma õigusaktides selgele ja ühemõttelisele põhjendusele, mis võimaldaks huvitatud isikutel mõista võetud meetme põhjusi, et neil oleks võimalik kaitsta oma õigusi ja et liidu kohtul oleks võimalik teostada kohtulikku kontrolli.[12] Piisab, kui põhjendus ilmneb akti vastuvõtmise kontekstist ning asjaomast valdkonda reguleerivast õigusnormide kogumist.[13] Seega ei ole tingimata vaja, et õigusakti põhistuses oleksid märgitud kõik asjassepuutuvad faktilised ja õiguslikud asjaolud.[14]

104. Kõnesoleval juhul ei ole komisjon seda põhjendamiskohustust rikkunud. Nimelt ilmneb vaidlusaluse otsuse põhistusest selgesti, et komisjoni hinnangul võimaldas direktiivi artikli 9 lõige 3 tal kindlaks määrata saastekvootide maksimumkoguse, tuginedes oma valitud andmetele ja hindamismeetoditele. Niisugune põhistus võimaldas Poola Vabariigil teada, mis põhjustel komisjon vaidlusaluse otsuse vastu võttis, ning Esimese Astme Kohtul kontrollida selle õiguspärasust.

105. Tõsiasi, et komisjon tõlgendas talle direktiivi artikli 9 lõikest 3 tulenevat pädevust vääralt ning et tema põhistus peegeldab seda väärtõlgendust, ei kujuta endast EÜ artiklist 253 tuleneva põhjendamiskohustuse rikkumist.[15]

106. Vaidlustatud kohtuotsuse põhistus rikub seega õigusnormi osas, milles Esimese Astme Kohus leidis, et komisjon rikkus EÜ artiklit 253.

Direktiivi artikli 9 lõike 3 kolmandas lauses ette nähtud põhjendamiskohustus

107. Seevastu ei näi õigusnormi rikkuvat tõdemus, et põhjendamiskohustust on rikutud osas, mis puudutab direktiivi artikli 9 lõiget 3.

108. Nimelt tuleneb selle sätte sõnastusest, kontekstist, millesse ta asetub, ja eesmärgist, et seda sätet ei saa tõlgendada samamoodi nagu EÜ artiklit 253. Nagu eespool öeldud, blokeerib komisjonipoolne jaotuskava tagasilükkamine liikmesriigi lõpliku otsuse vastuvõtmise – viimane on sellisel juhul kohustatud muutma oma jaotuskava ja teatama sellest komisjonile suhteliselt lühikese ajavahemiku jooksul.[16] Direktiivi artikli 9 lõikes 3 ette nähtud põhjendamiskohustust tuleb järelikult tõlgendada, arvestades, neid ajalisi piiranguid ja komisjoni ning liikmesriikidevahelist lojaalse koostöö kohustust. Sellest järeldub, et direktiivi artikli 9 lõike 3 kolmas lause kohustab komisjoni andma liikmesriigile kõik tarvilikud selgitused, et liikmesriik saaks välja töötada muudetud jaotuskava, sellest teatada ning võtta direktiivis ette nähtud tähtaja jooksul vastu lõpliku otsuse.

109. Vastupidi komisjoni väidetele kohtuistungil on direktiivi artikli 9 lõike 3 kolmandas lauses sätestatud põhjendamiskohustus kohaldatav kõigile tagasilükkavatele otsustele, mille komisjon vastu võtab, mitte üksnes teisele tagasilükkavale otsusele. Niisugune tõlgendus on selle sätte sõnastust ja eesmärki arvestades ainuvõimalik.

12 — 19. septembri 2000. aasta otsus kohtuasjas C-156/98: Saksamaa *vs.* komisjon (EKL 2000, lk I-6857, punkt 96).

13 — *Ibidem*, punkt 97.

14 — 2. detsembri 2009. aasta otsus kohtuasjas C-89/08 P: komisjon *vs*. Iirimaa jt (EKL 2009, lk I-11245, punkt 77).

15 — 2. oktoobri 2003. aasta otsus kohtuasjas C-172/01 P, C-175/01 P, C-176/01 P, C-180/01 P: International Power jt *vs*. komisjon (EKL 2003, lk I-11421, punktid 134–139).

16 — Vt käesoleva ettepaneku punktid 37–39.

110. Nagu tõdes Esimese Astme Kohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 144–153, ei vasta vaidlusalune otsus direktiivi artikli 9 lõike 3 kolmanda lause nõuetele. Selle sätte eesmärki arvestades oli komisjon kohustatud tooma esiteks välja, mis osas ei vasta Poola Vabariigi kasutatud andmed ja meetodid direktiivi III lisas loetletud kriteeriumidele. Komisjon piirdus kahtluste väljendamisega Poola Vabariigi jaotuskavas kasutatud andmete usaldusväärsuse kohta ja lihtsalt asendas Poola Vabariigi andmed oma valitud andmetega, märkides, et need on usaldusväärsemad. Niisugune põhjendus ei võimaldanud Poola Vabariigil mõista põhjusi, mille tõttu tema valitud andmed ja meetodid ei olnud direktiivi III lisas loetletud kriteeriumidega kooskõlas.

111. Vastupidi komisjoni väidetele ei olnud asjaolu, et Poola Vabariik oli saatnud ajakohastatud andmed 2005. aasta CO_2 heitkoguste kohta ega ka tõsiasi, et Poola Vabariigi käsutuses olid tänu komisjoni 29. novembri 2006. aasta teatisele [17] ning kliimamuutuste komitees toimunud aruteludele täiendavad faktilised ja õiguslikud asjaolud, vabastanud komisjoni tema kohustusest tõendada, mis osas ei olnud Poola Vabariigi jaotuskavas esitatud andmed direktiivi III lisas loetletud kriteeriumidega kooskõlas. Nagu eespool märgitud, [18] ei olnud parameetreid, mis on kohaldatavad jaotuskava kooskõla hindamisele direktiivi III lisas loetletud kriteeriumidega, ühtlustatud, ning direktiiv ei anna komisjonile ega kliimamuutuste komiteele ühtlustamispädevust.

112. Esimese Astme Kohus ei rikkunud seega õigusnormi osas, milles ta otsustas, et komisjon rikkus direktiivi artikli 9 lõike 3 kolmandast lausest tulenevat põhjendamiskohustust.

Järeldus

113. Komisjoni kolmas väide on järelikult põhjendatud osas, milles see puudutab Esimese Astme Kohtu sedastust, et komisjon rikkus EÜ artiklis 253 sätestatud põhjendamiskohustust. Kolmas väide tuleb sellele vaatamata tagasi lükata, sest esiteks käsitleb see vaidlustatud kohtuotsuse põhistust, mis on liigagi põhjalik, ning teiseks seetõttu, et see väide ei ole põhjendatud, mis puudutab Esimese Astme Kohtu tõdemust, et komisjon rikkus talle direktiivi artikli 9 lõike 3 kolmandast lausest tulenevat põhjendamiskohustust.

114. Seega tuleb komisjoni kolmas väide tagasi lükata.

X. Neljas väide

115. Neljanda väitega heidab komisjon Esimese Astme Kohtule ette, et viimane rikkus õigusnormi, sest ta leidis, et vaidlusaluse otsuse sätted ei ole eraldatavad, ning pidas seetõttu vajalikuks tühistada vaidlusalune otsus tervikuna.

116. See väide puudutab vaidlustatud kohtuotsuse punkte 155–163, kus Esimese Astme Kohus tõdes, et vaidlusaluse otsuse tühistamine artikli 1 lõike 1, artikli 2 lõike 1 ja artikli 3 lõike 1 tühistamise läbi muudab selle otsuse ülejäänud sätete põhisisu.

117. Komisjoni hinnangul olid need sätted vaidlusaluse otsuse ülejäänud sätetest eraldatavad. Ta väidab, et nende sätete osaline tühistamine ei muutnud vaidlusalust otsust niisuguseks otsuseks, mille vastuvõtmise kavatsust tal ei oleks olnud.

118. Neljas väide tuleb tagasi lükata.

17 — Teatis KOM(2006) 725 (lõplik) nõukogule ja Euroopa Parlamendile kasvuhoonegaaside saastekvootide eraldamise riiklike kavade hindamise kohta EL-i saastekvootidega kauplemise süsteemi teisel perioodil; lisatud komisjoni 29. novembri 2006. aasta otsustele Iirimaa, Kreeka, Leedu, Luksemburgi, Läti, Malta, Rootsi, Saksamaa, Slovakkia ja Ühendkuningriigi riiklike saastekvootide eraldamise kavade kohta kooskõlas direktiiviga 2003/87.

18 — Vt käesoleva ettepanku punktid 55 ja 58.

119. Euroopa Kohtu praktika järgi eeldab institutsiooni akti osaline tühistamine, et tühistatud sätted peavad olema ülejäänud sätetest eraldatavad ning et osaline tühistamine ei muuda akti põhisisu.[19] Akti põhisisu on muudetud, kui selle andja ei oleks objektiivselt võttes seda akti muudetud resolutsiooniga vastu võtnud.

120. Esimese Astme Kohus märkis õigesti, et vaidlusaluse otsuse artikli 1 lõike 1, artikli 2 lõike 1 ja artikli 3 lõike 1 tühistamine oleks muutnud selle otsuse põhisisu.

121. Esiteks tõdes Esimese Astme Kohus õigesti, et vaidlusaluse otsuse artiklite 1 ja 2 eri lõiked ei olnud eraldatavad. Erinevate artiklite eri lõiked viitasid küll jaotuskava erinevatele aspektidele ja direktiivi III lisa erinevatele kriteeriumidele. Vaidlusaluse otsuse artiklite 1 ja 2 struktuurist tuleneb siiski, et nende esimese lõike tühistamine oleks muutnud nende põhisisu. Vaidlusaluse otsuse artikkel 1 sisaldab ammendavat loetelu komisjoni vastuväidetest Poola Vabariigi jaotuskava kooskõla osas direktiivi III lisas loetletud kriteeriumidega. Nagu Esimese Astme Kohus märkis, piirataks nimetatud artikli lõike 1 tühistamise tagajärjel seda ammendavat loetelu. Vaidlusaluse otsuse artikkel 2 sisaldas komisjoni võetud kohustus mitte esitada Poola Vabariigi jaotuskava osas vastuväiteid, kui see riik muudab jaotuskava vastavalt lõigetes 1–4 esitatud soovitustele. Osaline tühistamine ehk lõike 1 tühistamine tooks endaga kaasa nende muudatuste arvu vähendamise, mille tegemise seadis komisjon algselt tingimuseks, kui ta endale mainitud kohustuse võttis.

122. Nii vaidlusalusest otsusest kui ka komisjoni seisukohavõttudest Esimese Astme Kohtus tuleneb, et ta ei olnud valmis heaks kiitma saastekvootide üldkogust, mille Poola Vabariik oma jaotuskavas ette pani ja mida komisjon pidas ülemääraseks. See leiab tagantjärele kinnitust asjaolust, et komisjon võttis vastu uue otsuse, millega ta lükkas Poola Vabariigi jaotuskava tagasi eeskätt põhjusel, et kvootide maksimumkogus ei ole kooskõlas direktiivi III lisa kriteeriumidega 1–3. Järelikult sedastas Esimese Astme Kohus õigesti, et vaidlusaluse otsuse artikli 1 lõike 1 ja artikli 2 lõike 1 muutmine oleks muutnud otsuse põhisisu.

123. Teiseks tuvastas Esimese Astme Kohus õigesti, et vaidlusaluse otsuse artikli 3 lõige 3 ei ole eraldatav selle otsuse artiklitest 1 ja 2. Vaidlusaluse otsuse nimetatud sätte ja artiklite 1 ja 2 vahel on otsene seos. Nimelt viitab esimesena nimetatud säte muudatustele, mida komisjon peab vajalikuks, et korvata selle otsuse artiklis 1 nimetatud puudujäägid, ent mis kalduvad kõrvale komisjoni ettepanekutest selle otsuse artiklis 2.

124. Mis puudutab kolmandaks küsimust, kas vaidlusaluse otsuse artikli 3 lõige 2, mis käsitleb muudatusi teatavatele käitistele eraldatud kvootides, on eraldatav, siis olgu märgitud, et ka selle otsuse osa iseseisev kehtima jätmine oleks muutnud otsuse põhisisu. Nagu eespool märgitud,[20] võib liikmesriik tugineda oma lõplikus otsuses jaotuskavale, mida komisjon ei ole direktiivi artikli 9 lõike 3 järgse kontrolli raames vaidlustanud. Otsus, millest oleks säilinud üksnes vaidlusaluse otsuse artikli 3 lõige 2, oleks kujutanud endast otsust, milles komisjon ei esita ühtki direktiivi III lisa kriteeriumeid 1–3, 5, 6, 10 ega 12 puudutavat vastuväidet. Poola Vabariik oleks seega saanud tugineda direktiivi artikli 11 lõike 2 alusel vastuvõetavas lõplikus otsuses oma algsele jaotuskavale. Vaidlusalusest otsusest ja komisjoni seisukohavõttudest Esimese Astme Kohtus tuleneb, et komisjonil ei oleks olnud kavatsust niisugust otsust vastu võtta.

125. Esimese Astme Kohus ei rikkunud seega õigusnormi, kui ta otsustas, et vaidlusaluse otsuse artikli 1 lõige 1, artikli 2 lõige 1 ja artikli 3 lõige 1 ei olnud selle otsuse muudest sätetest eraldatavad.

126. Seega tuleb komisjoni neljas väide põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

19 — 10. detsembri 2002. aasta otsus kohtuasjas C-29/99: komisjon *vs.* nõukogu (EKL 2002, lk I-11221, punkt 45); 30. septembri 2003. aasta otsus kohtuasjas C-239/01: Saksamaa *vs.* komisjon (EKL 2003, lk I-10333, punkt 33); 24. mai 2005. aasta otsus kohtuasjas C-244/03: Prantsusmaa *vs.* parlament (EKL 2005, lk I-4021, punkt 13).

20 — Käesoleva ettepaneku punkt 39.

XI. Taotlus vaadata läbi muud hagiavalduses esitatud väited

127. Poola Vabariik taotles, et juhul kui Euroopa Kohus ei jäta apellatsioonkaebust tervikuna rahuldamata, vaadataks läbi ka muud hagiavalduses esitatud väited. Kuna apellatsioonkaebus tuleb tervikuna rahuldamata jätta, ei ole tarvis seda taotlust käsitleda.

XII. Ettepanek

128. Eelnevate kaalutluste alusel teen Euroopa Kohtule ettepaneku:

1. Jätta rahuldamata apellatsioonkaebused, mille Euroopa Komisjon ning Suurbritannia ja Põhja-Iiri Ühendkuningriik esitasid Esimese Astme Kohtu 23. septembri 2009. aasta otsuse peale kohtuasjas T-183/07: Poola *vs.* komisjon.

2. Mõista Poola Vabariigi kohtukulud välja komisjonilt, kes ühtlasi kannab ise oma kohtukulud.

3. Jätta Suurbritannia ja Põhja-Iiri Ühendkuningriigi, Tšehhi Vabariigi, Rumeenia ja Taani Kuningriigi kohtukulud nende endi kanda.